

[Statsministeren]

Før nævnte jeg den erhvervsfremmepolitik, vi har ført. Det er jo også en kendsgerning, at denne regering efter valget har fremlagt en række forslag om forbedring af boligbyggeriets og byggeriets situation. Vi er også på vej med noget, der gerne skulle blive en egentlig finansieringsreform, hvilket også er erhvervsfremmende.

Man ved også, at vi senere vil komme med en række andre forslag. Vi har altså ikke alene satset på det, som nogle kalder kunstige ordninger til de unges beskæftigelse. Det er blot dette ekstra ekstra. Erhvervspolitikken, byggepolitikken, den almindelige offentlige sektors fornuftige investeringer f.eks. også i energipolitikken og alle disse ting er ting, som selvfølgelig er det fundamentale, men det andet, som er det primære i dagens debat, er det, jeg kalder den ekstra ekstra indsats. Vi er nødt til at gøre ting, som under normale forhold måske ville virke kunstige, som ikke ville være nødvendige, men som er nødvendige i dag. Det er det, vi beder om folketingets hjælp til at få gennemført.

Formanden:

Der er flere ministre, der har bedt om ordet, og der bliver også en anden runde, så der bliver kun få korte bemærkninger nu. Fru Grethe Fenger Møller.

(Kort bemærkning).

Grethe Fenger Møller (KF):

Det er statsministerens indlæg, som får mig herop. Statsministeren sagde, at det lød meget smukt, at vi nu skulle mobilisere alle tænkelige kræfter omkring bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden, men at det jo ikke var så godt alligevel, fordi vi enten skulle gøre det på den ene måde eller på den anden måde. Vi kunne altså ikke blive enige om midlerne. Jeg synes egentlig, det var en lidt arrogant holdning, statsministeren lagde for dagen her, fordi det, man siger, er, at hvis man ikke støtter socialdemokratiets handlingsplan og støtter alle regeringens forslag, så kan det altså også være det samme, og så er vi fra andre partiers side godt dumme i hovedet, at vi ikke ligesom kan se, at det er den mest geniale løsning.

Men hvad er det egentlig, vi gør? Vi foreslår faktisk det, som statsministeren forrige år sagde i en efterhånden berømt tale i År-

hus: at man skulle prøve at bruge nogle af de mange midler, vi bruger til dagpenge og sociale ydelser, til at skaffe folk i arbejde. Det synes jeg sådan set er rigtigt, og jeg synes også, det er vigtigt, at vi får varige arbejdspladser. Her tror jeg måske nok der ligger en ideologisk forskel mellem vores to partier, for jeg tror, socialdemokratiet mere går ind for, at folk skal i arbejde i en kortere periode, hvorefter de så kan ryge ud igen, eller man kan afskedige nogle, der er ansat, så man kan tage nogle langtidsledige ind. Vi siger: vi kan gøre nogle ting for at hjælpe de unge, og det må godt koste penge, men det, det drejer sig om, er at få varige pladser. Den eneste måde, vi kan få det på, er ved at føre en ordentlig økonomisk politik og en ordentlig erhvervspolitik.

Jeg synes, at regeringen ikke har gjort nok for erhvervslivet. Man har givet noget til erhvervslivet med den ene hånd, men samtidig har man straffet erhvervslivet med den anden hånd. Det er jo alvorligt, når der i arbejdsministerens redegørelse siges, at der vil komme en stigning i arbejdsløsheden; det må gøre os alle sammen bekymrede. Jeg synes, at de positive ting, der bl.a. er sagt fra konservativ side om, at vi vil gå ind i et samarbejde, skal man bruge. Jeg håber meget, at man kan bruge det udvalg, som man vil foreslå nedsat i dag, til ligesom at tage en mere gennemgribende og grundig drøftelse, end man kan under en redegørelsesdebat, således at vi måske alle sammen kan lægge nogle af vores ideologier væk og prøve på at få løst dette meget centrale problem.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Nu forstår jeg, at der er flere ministre, der har bedt om ordet. Det havde måske været rimeligt, om statsministeren havde ventet med sit lidt skarpe udfald mod andre partier, indtil vi har fået svar på den efter min mening lange række saglige spørgsmål, jeg havde stillet bl.a. til arbejdsministeren, fordi vi efter den redegørelse, arbejdsministeren har fremlagt, ikke rigtig har fået mulighed for at vurdere, hvad socialdemokratiet vil, hvad konsekvenserne er. Vi har end ikke fået en rigtig analyse af, hvordan ungdomsarbejdsløsheden er her og nu. Vi har nogle tal for, hvad der skete i 1980. Derfor var det måske